

မနက်ဖြန်ဘာဖြစ်မလဲ (Hkangda Ja Nu)

ကိုယ့်ရဲ့နေရပ်ကို ပြန်ချင်ပြီ။ ကလေးတွေက ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် မသိတော့မှာ ကြောက်တယ်။ ငါ့မသေခင်မှာ ငါ့သား၊ မြေး တွေအတွက် တိုင်းပြည်ရ(ငြိမ်းချမ်း)တာကို မြင်သွားချင်တယ်။ ဘာမှမသိတော့မှာကို စိုးရိမ်တယ်။ အခုလို ကြပ်ကြပ်တည်းတည်းမှာ ကြက်၊ ဝက် တွေကို ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ဒုက္ခခံမွေးမြူနေရပေမဲ့ သား၊ မြေး တွေရဲ့ခေတ်မှာတော့ အခုလိုမခံစားစေချင်ဘူး။ တို့တွေရဲ့ မွေးရပ်ဇာတိမြေ မဟုတ်တဲ့အတွက် တခြားသူတွေရဲ့ အထင်မြင်သေးခံပြီး ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ နေရတဲ့ဘဝကနေ အမြန်လွတ်မြောက်အောင် ဆုတောင်းပြီး ခွန်အားယူရှေ့ဆက်နိုင်ဖို့လိုပါတယ်။ ငြိမ်းချမ်းရေးရသ့် သိပ်မကြာတော့ဘူး သီးခံကြရအောင်၊ တိုင်းပြည်မရခင် သေလို့မဖြစ်သေးဘူး ကချင်အမျိုးတို့ရေ

How Will Tomorrow Be?

Written by Hkangda Ja Nu, 14-year-old girl, Grade 9

I'm afraid that my children won't know about our home. What our homeland truly is.

I want to see our nation as a peaceful and free state before I die.

I dread that my children won't know what our original life was.

I don't want to leave this IDP life as an inheritance to future generations any more. We are living in a crowd and poor place with a very hard situation for our livelihood.

People have contempt for us because we are living in a place in someone else's name.

I pray, to be set free from this terrible life and to have resistance to keep living.

"My dear Kachin Brothers and Sisters! We will get back our peaceful and free land very soon.

Please stand strongly. We won't die before we get back our homeland. "

